

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Tdo/9/2021
Identifikačné číslo spisu: 2317010748
Dátum vydania rozhodnutia: 22.06.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Dana Wänkeová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:2317010748.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedníčky JUDr. Dany Wänkeovej a sudcov JUDr. Petra Paludu a JUDr. Martina Piovartsyho v trestnej veci obvineného R. I. a spol. pre zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona a iné na neverejnom zasadnutí konanom 22. júna 2021 v Bratislave o dovolaní obvineného R. I. proti rozsudku Okresného súdu Galanta z 21. novembra 2018, sp. zn. 2T/163/2017, v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave z 12. septembra 2019, sp. zn. 5To/29/2019, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného R. I. odmieta.

Odôvodnenie

Okresný súd Galanta (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom z 21. novembra 2018, sp. zn. 2T/163/2017, uznal obvineného R. I. vinným v bode 1 zo zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. b), ods. 4 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona v spolupáchateľstve; v bodoch 2 a 3 z pokračujúceho prečinu porušovania domovej slobody, z toho v bode 2 podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona a v bode 3 podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona, z pokračujúceho trestného činu krádeže, z toho v bode 2 prečin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona a v bode 3 zo zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. b), ods. 4 písm. b) Trestného zákona a obvineného P. M. vinným v bode 1 zo zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

1. dňa 3. júla 2015 v čase okolo 04.00 hod. obvinený R. I. a obvinený P. M. po predchádzajúcej vzájomnej dohode spoločne prišli na J. A. č. XXX, k predajni s čínskym tovarom, s názvom „R.“, kde obvinený R. I. v zadnej časti budovy rozbil sklenenú výplň okna o rozmeroch 40x40 cm a cez takto vzniknutý otvor vošiel do predajne, následne prešiel až k pultu s registračnou pokladňou, kde z neuzamknutej zásuvky zobral kľúč od registračnej pokladne, pomocou ktorého ju otvoril a zobral z nej finančnú hotovosť vo výške 1.000 eur, ďalej zobral notebook zn. Asus, presnejšie nezisteného typu a

výrobného čísla, čiernej farby spolu s taškou k notebooku v hodnote 180 eur, kľúče od motorového vozidla zn. Volkswagen Caravelle v hodnote 117,60 eura, zariadenie na odstraňovanie bezpečnostných kódov v hodnote 60 eur, a s uvedenými vecami odišiel; počas tejto doby obvinený P. M. zostal pred uvedenou predajňou pri múriku v pokľaku, kde sledoval okolie a prípadný pohyb osôb nachádzajúcich sa v blízkosti predajne, o čom mal obvineného R. I. telefonicky informovať, uvedeným konaním obvinení spoločnosti G. Q., s. r. o., so sídlom E. XX, J., IČO: XXXXXXXXX, spôsobili škodu krádežou finančnej hotovosti a odcudzených vecí vo výške 1.357,60 eura, a škodu rozbitím sklenenej výplne okna vo výške 42,40 eura, pričom obvinený R. I. sa popísaného konania dopustil napriek tomu, že bol za prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a) Trestného zákona odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Galanta zo 6. októbra 2014, sp. zn. 1T/147/2014, právoplatným dňa 10. februára 2015;

2. dňa 15. augusta 2015 v čase okolo 03.00 hod. obvinený R. I. preskočil oplotenie rodinného domu v N., na M. A. č. XXX/XX, kde spod prístrešku uvedeného domu odcudzil motorovú kosačku MAX 53 VBD, výrobného čísla: XXXXXXXXXXX, čím poškodenému C. E. spôsobil škodu vo výške 500 eur, pričom uvedeného konania sa dopustil napriek tomu, že bol za prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a) Trestného zákona odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Galanta z 22. apríla 2015, sp. zn. 1T/11/2015, právoplatným dňa 20. júla 2015;

3. dňa 21. augusta 2015 v čase okolo 14.00 hod. obvinený R. I. prišiel do spoločných pivničných priestorov bytového domu č. XXXX/X na Š. A. v N., kde pomocou skrutkovača povolil uzamykací mechanizmus na drevených dverách vedúcich do priestorov pivnice poškodeného G. P., odkiaľ odcudzil preparovanú hlavu s krkom a parožím jeleňa bieločvostého, upevnenej na vyrezávanom drevenom podklade, ktorú následne predal neznámej osobe, vykupujúcej parožie, čím poškodenému G. P. spôsobil škodu vo výške 500 eur, pričom uvedeného konania sa dopustil napriek tomu, že bol za prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a) Trestného zákona odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Galanta z 22. apríla 2015, sp. zn. 1T/11/2015, právoplatným dňa 20. júla 2015.

Za to obvinenému R. I. okresný súd

- za skutok v bode 1) podľa § 44 Trestného zákona upustil od uloženia súhrnného trestu, pretože trest odňatia slobody uložený obvinenému trestným rozkazom Okresného súdu Galanta z 23. marca 2016, sp. zn. 29T/129/2015, právoplatný dňa 23. marca 2016, považuje na ochranu spoločnosti a nápravu páchatel'a za dostatočný,

- a za skutky v bodoch 2) a 3) mu uložil podľa § 212 ods. 4 Trestného zákona, s použitím § 36 písm. l), § 37 písm. m), § 38 ods. 2, § 41 ods. 2 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere tri roky, na ktorého výkon ho podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia.

Obvinenému P. M. okresný súd uložil podľa § 212 ods. 4 Trestného zákona, s použitím § 36 písm. j), § 37 písm. h), § 38 ods. 3, § 41 ods. 1, § 42 ods. 1 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody vo výmere tri roky, na ktorého výkon ho podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia. Zároveň mu podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušil výrok o treste uložený trestným rozkazom Okresného súdu Galanta z 3. júna 2016, sp. zn. 1T/72/2016, právoplatný 7. októbra 2016 a výrok o treste uložený trestným rozkazom Okresného súdu Galanta z 13. apríla 2017, sp. zn. 29T/101/2016, právoplatným dňa 6. mája 2017, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Okresný súd podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku obom obvineným uložil povinnosť nahradiť spoločne a nerozdielne poškodenej spoločnosti G.Í. Q., s. r. o., so sídlom D. E. XX, J., IČO: XX XXX XXX, škodu vo výške 1.400 eur. Súčasne obvinenému R. I. podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku uložil povinnosť nahradiť právnym nástupcom poškodeného C. E. (R. E., R. P., X. E.) škodu spolu vo výške 367 eur a poškodenému G. P. škodu vo výške 500 eur. Podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku okresný súd odkázal poškodených spoločnosť G. Q., s. r. o., so sídlom D. E. XX, J., IČO: XX XXX XXX, a G. P. so zvyškom nároku na náhradu škody na civilný proces.

Rozsudok okresného súdu napadol odvolaním prokurátor, a to čo do výroku o treste obvineného R. I., ktoré Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) uznesením z 12. septembra 2019, sp. zn.

5To/29/2019, zamietol podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné.

Proti uzneseniu krajského súdu, ktoré bolo obvinenému R. I. doručené 23. decembra 2019 a jeho obhajcovi 9. januára 2020, podal obvinený R. I. prostredníctvom na dovolacie konanie ustanoveného obhajcu 8. októbra 2020 dovolanie a to z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

V odôvodnení tohto mimoriadneho opravného prostriedku obvinený R. I. k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku odkazujúc na ustanovenia § 42 ods. 1 a ods. 2 a § 44 Trestného zákona namietal, že napadnutým rozsudkom okresného súdu bol uznaný vinným v bodoch 2 a 3 obžaloby zo spáchania skutkov, ktorých sa dopustil v dňoch 15. augusta 2015 a 21. augusta 2015. V bode 1 obžaloby sa jednalo o skutok, ktorého sa dopustil 3. júla 2015. V súvislosti s bodom 1 konajúci okresný súd upustil od uloženia súhrnného trestu vzhľadom na odsúdenie rozsudkom z 23. marca 2016, sp. zn. 29T/129/2015, právoplatným 23. marca 2016, ktorým mu bol okrem iného uložený trest odňatia slobody nepodmienečne na jeden rok a šesť mesiacov. Na základe uvedeného aj skutky v bodoch 2 a 3 obžaloby z dní 15. augusta 2015 a 21. augusta 2015 spĺňali vo vzťahu k predmetnému rozsudku okresného súdu z 23. marca 2016, sp. zn. 29T/129/2015, podmienku pre ukladanie súhrnného trestu, prípadne pre upustenie od uloženia súhrnného trestu, keďže oba tieto skutky boli spáchané skôr ako bol okresným súdom vyhlásený 23. marca 2016 rozsudok sp. zn. 29/129/2015.

Podľa obvineného mal súd aj pri rozhodovaní o jeho treste za skutky v bodoch 2 a 3 obžaloby prihliadať minimálne na rozsudok okresného súdu sp. zn. 29T/129/2015 (aj v súlade s tým, že naň prihliadal vo vzťahu k skutku pod bodom 1 obžaloby) a vo vzťahu k nemu ukladať súhrnný trest pri skutkoch 2 a 3 obžaloby, keďže boli splnené všetky podmienky podľa ustanovenia § 42 ods. 1 Trestného zákona. Ak by konajúci okresný súd prihliadal pri skutkoch v bodoch 2 a 3 obžaloby na rozsudok okresného súdu sp. zn. 29T/129/2015, a to aj v súvislosti s ukladáním súhrnného trestu, tak mal obdobne ako pri skutku v bode 1 obžaloby dospieť k záveru o dôvodnosti aplikácie ustanovenia § 44 Trestného zákona a v súlade s týmto zákonným ustanovením rozhodnúť v jeho prípade o upustení od uloženia súhrnného trestu (§ 44 Trestného zákona) s tým, trest mu uložený rozsudkom okresného súdu sp. zn. 29T/129/2015 je na ochranu spoločnosti ako aj na jeho nápravu dostatočný. V tomto smere obvinený poukázal aj na jeho ďalšie právoplatné odsúdenia z obdobia medzi spáchaním skutkov v bodoch 2 a 3 obžaloby (15. augusta 2015 a 21. augusta 2015) a vyhlásením napádaného rozsudku okresného súdu, a to na odsúdenie trestným rozkazom okresného súdu z 29. decembra 2017, sp. zn. 0T/281/2017, právoplatným dňa 29. decembra 2017, ktorým mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody na osemnásť mesiacov a trestný rozkaz okresného súdu zo 16. mája 2018, sp. zn. 2T/49/2018, právoplatným dňa 7. novembra 2018, ktorým mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody na dvadsať mesiacov. Aj v súvislosti s nimi obvinený považuje za potrebné aplikovať ustanovenie § 44 Trestného zákona, a to jednak v súvislosti s upustením od uloženia súhrnného trestu, príp. upustením od uloženia ďalšieho trestu, keďže tresty mu uložené aj týmito rozsudkami boli a sú na ochranu spoločnosti a na jeho nápravu dostatočné.

Na základe vyššie uvedeného je podľa obvineného zrejmé, že konajúci okresný súd pochybil, keď v jeho prípade pri rozhodovaní o treste za skutky v bodoch 2 a 3 obžaloby nezohľadnil jeho vyššie uvádzané ďalšie odsúdenia, a to v súvislosti s ukladáním súhrnného trestu (§ 42 ods. 1 Trestného zákona), prípadne v súvislosti s upustením od uloženia súhrnného trestu alebo pustením od uloženia ďalšieho trestu (§ 44 Trestného zákona) a toto pochybenie okresného súdu nebolo napravené ani v odvolacom konaní krajského súdu.

Obvinený tiež namietal, že mu napadnutým rozsudkom za skutky v bodoch 2 a 3 obžaloby bol ukladaný trest podľa § 212 ods. 4 Trestného zákona, pričom krajský súd už rozhodoval po novelizácii ustanovenia § 212 Trestného zákona účinnnej od 1. augusta 2019. Dovtedy posudzované trestné činy krádeže podľa § 212 ods. 4 písm. b) Trestného zákona spáchané vlámaním mali byť posudzované už podľa § 212 ods. 1 písm. b) Trestného zákona, pričom trestné sadzby sú po novelizácii stanovené oveľa miernejšie. Následne potom, keď mu súd v prvostupňovom konaní uložil trest na dolnej hranici trestnej sadzby (t. j. vo výmere tri roky za skutky v bodoch 2 a 3 obžaloby), tak po novelizácii § 212 Trestného zákona by

bolo dôvodné v súlade s týmto názorom konajúceho súdu mu uložiť tiež trest na dolnej hranici trestnej sadzby vo výmere šesť mesiacov (§ 212 ods. 2 písm. b) Trestného zákona v znení účinnom od 1. augusta 2019), príp. podľa § 194 ods. 2 Trestného zákona vo výmere jeden rok, a nie tri roky ako mu bol trest uložený. V danom smere tento postup možno podľa neho tiež považovať za vadu v postupe a rozhodovaní odvolacieho súdu.

Vo vyššie uvedenom vidí obvinený naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, keď rozhodnutia konajúcich súdov sú podľa neho založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku a na nesprávnom použití hmotnoprávnych ustanovení Trestného zákona, a to najmä ustanovení § 42 ods. 1, ods. 2, § 44, § 212 a § 194 Trestného zákona. V súvislosti s aplikáciou uvedených zákonných ustanovení na jeho prípad došlo tiež k porušeniu ustanovení o konaní, keď konajúce súdy zistený skutkový stav nesprávne právne posúdili pri rozhodovaní o treste za skutky v bodoch 2 a 3 obžaloby vo vzťahu k jeho osobe, na prípad použili nesprávne ustanovenia právnych predpisov, a teda vadou trpí aj konanie, ktoré ich rozhodnutiu predchádzalo, keďže týmto postupom boli podľa názoru obvineného porušené konkrétne, vyššie uvedené ustanovenia právnych predpisov o konaní.

Obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, že v zmysle § 386 ods. 1 Trestného poriadku vysloví porušenie zákona v príslušných ustanoveniach, v zmysle § 386 ods. 2 Trestného poriadku zruší rozsudok okresného súdu ako aj uznesenie krajského súdu vo výroku o treste pre skutky v bodoch 2 a 3 obžaloby ako aj chybné konanie, ktoré napadnutým rozhodnutiam predchádzalo a v zmysle § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikáže okresnému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Prokurátor príslušnej okresnej prokuratúry v písomnom vyjadrení k dovolaniu obvineného uviedol, že námietky, že aj vo vzťahu k ukladaniu súhrnného trestu, sú podľa neho nedôvodné, a to s poukazom na str. 11 odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia. Obvinenému bol 20. júla 2015 doručený trestný rozkaz okresného súdu, sp. zn. 1T/11/2015, ktorý sa v uvedený deň stal i právoplatným, čím došlo k prerušeniu súbehu skutkov v bode 1 obžaloby (3. júla 2015) a v bodoch 2 a 3 obžaloby (15. augusta 2015 a 21. augusta 2015). Vo vzťahu k odsúdeniam trestným rozkazom okresného súdu z 29. decembra 2017, sp. zn. 0T/281/2017, právoplatným v ten istý deň (skutok spáchaný 27. decembra 2017) a trestným rozkazom okresného súdu zo 16. mája 2018, sp. zn. 2T/49/2018, právoplatným 7. novembra 2018 (skutok spáchaný 15. januára 2018), nebolo podľa prokurátora možné ukladať súhrnný trest vzhľadom na to, že v bodoch 2 a 3 obžaloby neboli v súbehu so skutkami v uvedených veciach, pretože medzi nimi boli vyhlásené a nadobudli právoplatnosť odsúdenia uvedené v bodoch 11. a 12. odpisu registra trestov. K námietkam ohľadom zohľadnenia novely Trestného zákona účinnnej od 1. augusta 2019 prokurátor poukázal na odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu, z ktorého vyplýva, že súd túto zmenu právnej úpravy v prospech obvineného pri rozhodovaní zohľadnil a uložený trest bol podľa prokurátora zákonný. Vzhľadom na uvedené skutočnosti prokurátor navrhol podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného odmietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) posúdil vec najprv v zmysle § 382 Trestného poriadku a zistil, že dovolanie bolo podané obvineným R. I. ako oprávnenou osobou podľa § 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku, prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], v zákonnej lehote uvedenej v § 370 ods. 1 Trestného poriadku, potom ako dovolateľ využil svoje zákonné právo podať riadny opravný prostriedok (odvolanie), o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku), s obsahovými náležitosťami podľa § 374 ods. 1 Trestného poriadku a s uvedením dôvodu dovolania podľa odseku 2 tohto ustanovenia.

Dovolací súd ale zároveň zistil, že obvineným uplatnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku nie je v posudzovanej veci zjavne splnený.

Úvodom považuje najvyšší súd za potrebné vo všeobecnej rovine pripomenúť, že z konštrukcie a štruktúry jednotlivých dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku vyplýva, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu je určené na nápravu výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných chýb. Dovolanie nie je v zásade prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili sudy prvého a druhého stupňa [primerane pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod č. 57/2007-II]. Povedané inými slovami, dovolaním podaným z niektorého z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Trestného poriadku sa nemožno domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je založené napadnuté alebo jemu predchádzajúce rozhodnutie, a ani prehodnotenia vykonaného dokazovania. Pritom platí, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takéhoto dovolacieho dôvodu podľa § 371 Trestného poriadku. Nestačí, ak podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pokiaľ v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu (pozri napr. odôvodnenie rozhodnutia najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 51/2014).

Zároveň treba uviesť, že viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené, v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku, sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku), a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 120/2012-I). Povedané inými slovami, pri zisťovaní dôvodov dovolania dovolacím súdom je rozhodujúca ich vecná špecifikácia dovolateľom a nie ich označenie podľa § 371 Trestného poriadku.

V prípade uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je nutné zistenie, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, pričom však podľa zákonnej dikcie tohto ustanovenia správnosť a úplnosť zisteného skutku dovolací súd nemôže skúmať a meniť (revízia skutkových zistení je možná len v prípade dovolania podaného ministrom spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku).

Najvyšší súd teda hodnotí skutkový stav len z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené. Predmetom tohto dovolacieho dôvodu tak môže byť len nesprávne právne posúdenie v skutkovej vete rozhodnutia ustáleného skutku, ale nikdy samotné skutkové zistenia, ktoré sú jej obsahom a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť (pozri tiež rozhodnutie najvyššieho súdu a stanovisko jeho trestnoprávneho kolégia zverejnené v Zbierke pod č. 47/2008 a 3/2011).

V rámci tohto dovolacieho dôvodu tak nemožno účinne namietať ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu, keďže aj to by odporovalo viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom, ktorá je výslovne zakotvená v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou Trestného poriadku a ktorá vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania iniciovaného obvineným alebo generálnym prokurátorom (§ 369 ods. 2 Trestného poriadku) je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (primerane pozri napr. rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 7/2011). Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku slúži výlučne na nápravu hmotnoprávných chýb. Dikciou za bodkočiarkou vylučuje námietky skutkové, tzn. nie je prípustné právne účinne namietať, že skutok tak, ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne, ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože ako už bolo vyššie uvedené určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 47/2014-II).

Obvinený v rámci tohto dovolacieho dôvodu namieta v zásade nesprávne použitie hmotnoprávneho

ustanovenia, a to:

- vo vzťahu k ukladaniu súhrnného trestu
- vo vzťahu k právnej kvalifikácii skutku

Pokiaľ ide o správnosť ukladania súhrnného trestu za skutky v bodoch 2) a 3), najvyšší súd uvádza nasledovné:

Konajúce sudy ukladali obvinenému trest pre tri skutky, ktorých sa dopustil 1) 3. júla 2015, 2) 15. augusta 2015 a 3) 21. augusta 2015. Osoba obvineného je zjavne viacnásobným recidivistom, ktorý má 15 záznamov v registri trestov, z čoho možno konštatovať, že páchanie trestnej činnosti sa prelína s vyhláseniami jednotlivých rozhodnutí.

Preskúmaním veci v rozsahu potrebnom na rozhodnutie o dovolaní najvyšší súd zistil, že skutok v bode 1) nie je v súbehu so žiadnymi inými skutkami a rovnako tak ani skutky v bode 2) a 3). Súbeh trestnej činnosti bol totiž prerušený a to:

- doručením trestného rozkazu Okresného súdu Galanta zo 6. októbra 2014, sp. zn. 1T/147/2014, ku ktorému došlo 30. januára 2015 - uložený trest bol samostatný a bol uložený správne,
- následne bol súbeh trestnej činnosti prerušený doručením trestného rozkazu Okresného súdu Galanta z 22. apríla 2015, sp. zn. 1T/11/2015 ku ktorému došlo 20. júla 2015. Uvedený trestný rozkaz správne zrušil výrok o treste v trestnom rozkaze zo 6. októbra 2014, sp. zn. 1T/147/2014, pretože skutky, ktorých sa tieto trestné rozkazy týkali boli v súbehu (skutky z dní - 30. september 2014 a 21. február 2014, 31. január 2014 a 7. apríl 2014),
- súbeh trestnej činnosti pretrhol ďalší v poradí trestný rozkaz vydaný vo veci vedenej na Okresom súde Galanta pod sp. zn. 29T/129/2015, ktorý bol doručený obvinenému 21. decembra 2015, ktorý nenadobudol právoplatnosť (avšak súbeh prerušil), následne v uvedenom konaní súd rozhodol rozsudkom z 23. marca 2016 (pre skutky z 30. októbra 2014 a 24. decembra 2014), pričom správne uložil súhrnný trest a zrušil výrok o treste v trestnom rozkaze 1T/11/2015 a uložil obvinenému nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 1 rok a 6 mesiacov, ako aj trest prepadnutia veci
- ďalší trestný rozkaz Okresného súdu Bratislava III z 15. marca 2016, ktorý bol doručený obvinenému 21. marca 2016 pretrhol súbeh trestnej činnosti (týkal sa skutku z 26. septembra 2014).

Zjednodušene povedané, za všetky skutky, ktoré boli spáchané od 21. februára 2014 do doručenia trestného rozkazu sp. zn. 1T/147/2014, teda do 30. januára 2015 mal byť správne ukladaný súhrnný trest.

Možno preto zhrnúť, že obvinenému mal byť pre skutok v bode 1) ukladaný samostatný trest a pre skutky v bode 2) a 3) rovnako samostatný trest, nakoľko tieto skutky - ako to už bolo uvedené, nie sú v súbehu so žiadnymi inými skutkami a v danom prípade išlo o recidivu trestnej činnosti. Pokiaľ bolo vo vzťahu ku skutku v bode 1) upustené od uloženia súhrnného trestu podľa § 44 Trestného zákona, pretože trest odňatia slobody uložený obvinenému trestným rozkazom sp. zn. 29T/129/2015 považoval súd na ochranu spoločnosti a nápravu páchatel'a za dostatočný, tak došlo k porušeniu zákona, avšak v prospech obvineného. Napriek tomu však bolo možné v súlade s aplikovaným zákonným ustanovením upustiť od uloženia ďalšieho trestu, a to rovnako postupom podľa § 44 Trestného zákona.

Pokiaľ ide o skutky v bodoch 2) a 3), tieto nie sú - ako už bolo uvedené - v súbehu so žiadnymi inými skutkami, preto sudy správne posúdili nutnosť uloženia samostatného trestu obvinenému.

K výške uvedeného trestu a správnosti právnej kvalifikácie pre úplnosť najvyšší súd dodáva, že za prečin porušovania domovej slobody (skutky 2 a 3 obžaloby) podľa §194 ods. 2 Trestného zákona ustanovuje zákon trest odňatia slobody vo výmere jeden rok až päť rokov. V tomto smere sa dovolací súd stotožňuje so závermi odvolacieho súdu uvedených v odôvodnení napadnutého uznesenia (str. 9), že s ohľadom na zmenu trestných sadzieb trestného činu krádeže vlámaním účinnú od 1. augusta 2019, možno uložený trest odňatia slobody vo výmere tri roky označiť za zákonný a zodpovedajúci všetkým

zásadám pre ukládanie trestu, pri zohľadnení závažnosti konania obvineného, osobných pomerov obvineného, charakter celkovej trestnej činnosti, zváženia okolnosti, že obvinený bol už v minulosti opakovane súdne trestaný. V posudzovanej veci, pokiaľ ide o uložený trest odňatia slobody, ide o taký druh trestu, ktorého uloženie zákon za trestný čin, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, pripúšťa a rovnako tak výmera tohto trestu je v rámci zákonnej trestnej sadzby. Je teda zrejmé, že úhrnný trest odňatia slobody vo výmere troch rokov je uložený v zákonom stanovenej trestnej sadzbe.

V súvislosti s vyššie uvedeným najvyšší súd k posudzovanej veci dodáva, že krajský súd konštatoval zmenu právnej úpravy v prospech obvineného a správne právne kvalifikoval konanie obvineného ako prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a), písm. b), ods. 2 písm. b) Trestného zákona, okresný súd a krajský súd pri ukladaní trestu správne použili § 41 ods. 2, § 42 ods. 1 a ods. 2, § 44 Trestného zákona, a preto nedošlo k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Tieto dôvody viedli najvyšší súd k záveru, že v posudzovanej veci dôvody dovolania nie sú zjavne splnené, a preto dovolanie obvineného R. I. podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku na neverejnom zasadnutí odmietol.

Uznesenie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.